

Univerza v Ljubljani
Filozofska fakulteta
Oddelek za muzikologijo

Navodila za vsebinsko in grafično oblikovanje
univerzitetnih pisnih izdelkov

Ljubljana 2018

1. Uvod

Navodila za vsebinsko in grafično oblikovanje univerzitetnih pisnih izdelkov, ki smo jih sprejeli na Oddelku za muzikologijo, imajo predvsem namen pomagati študentom pri pisanju pisnih izdelkov v času dodiplomskega in podiplomskega študija. Z njihovo pomočjo bo olajšano sodelovanje med študentom in izvajalcem predmeta oz. mentorjem, saj slednjim ne bo potrebno vedno znova pojasnjevati osnovnih formalnih pravil za oblikovanje znanstvenih besedil. S tem bo več časa ostalo za druga, vsebinsko pomembnejša vprašanja.

Sledeča navodila so za študente oddelka za muzikologijo zavezujoča. Določajo oblikovanje vseh v času študija oddanih besedil (seminarsko, magistrsko in doktorsko delo). Zamišljena so kot nekakšen obvezen zgled. Ta v primerih, ko bi bilo možno besedilo ali katerega od njegovih elementov - upoštevajoč v sodobnem znanstvenem pisanju uveljavljeno prakso - oblikovati na več različnih načinov, že določa enega od njih. Zato nima namena predstavljati vseh različnih sprejemljivih možnosti. Študent, ki bi se želel seznaniti tudi z drugimi sistemi, lahko v seznamu priporočene literature najde ustrezne publikacije, ki jih opisujejo.

Morebitni drugi prispevki, predvsem tisti bolj publicističnega značaja (kritike, recenzije ipd.) se oblikujejo po dogovoru z izvajalcem predmeta, za katerega se izdelek pripravlja. Ta dogovor lahko sloni tudi na delni uporabi tu navedenih pravil.

2. Sestavni deli univerzitetnega pisnega izdelka, njihova vsebina in oblikovanje

2.1. Notranja struktura

Deli univerzitetnih pisnih izdelkov si praviloma sledijo v naslednjemu zaporedju:

- 1) Naslovna stran
- 2) Posvetilo ali zahvala (neobvezna)
- 3) Izvleček in ključne besede
- 4) Vsebina (neobvezna pri seminarskih delih)
- 5) Predgovor (neobvezen pri seminarskih delih, običajen pri magistrskem in doktorskem delu)
- 6) Uvod, lahko razčlenjen v več poglavij
- 7) Obravnava, razčlenjena v več poglavij
- 8) Zaključek, lahko razčlenjen v več poglavij
- 9) Povzetek v tujem jeziku
- 10) Viri in literatura
- 11) Priloge (neobvezne)
- 12) Sezname in kazala (neobvezni)
- 13) Izjava o avtorstvu

2.2. Naslovna stran

Naslovna stran je prva stran univerzitetnega pisnega izdelka, ki naj uporabniku v čim bolj pregledni obliki posreduje osnovne informacije o avtorju, naslovu, podnaslovu, vrsti dela, kraju in letu izdelave, ustanovi in oddelku na katerem je bil predložen, stopnji študija, ki jo je študent opravljal in mentorju, ki je pri sodeloval pri izdelavi dela. Pri seminarskem delu se podatke dopolni še z letnikom študija, v katerega je študent vpisan.

Naslovna stran naj bo oblikovana po ustreznem vzorcu v *Prilogi 1* (besedilo v oglatem oklepaju se nadomesti z ustreznimi podatki).

2.3. Izvleček in ključne besede

Izvleček obsega v seminarskih delih do 300 znakov, v magistrskih in doktorskih delih do 900 znakov. Izvleček kratko povzema namen, metode in ugotovitve univerzitetnega dela.

Avtor mora na isti strani kot izvleček navesti tudi od 3 do 5 ključnih besed. Avtorji seminarskih nalog določijo ključne besede s pomočjo mentorja. Pri magistrskih in doktorskih delih pa se pred oddajo posvetujejo z bibliotekarji Oddelka za muzikologijo.

Izvleček in ključne besede morajo biti prevedene tudi v angleščino. Pred prevodom mora biti naveden tudi prevod naslova univerzitetnega dela.

2.4. Vsebina

Vsebina naj navaja vse naslove poglavij in podpoglavij ter številko začetne strani, po vrstnem redu, kakor si sledijo v besedilu. Navadeni morajo biti tudi naslovi in začetne strani morebitnih prilog oz. dodatkov. Če so poglavja in podpoglavja v besedilu oštevilčena po decimalnem ali kakšnem drugem sistemu, številčenje povzamemo tudi v vsebini.

Poglavja in podpoglavja praviloma pišemo v stolpcu (Primer 1). Struktura poglavij in podpoglavij mora biti v primeru, da jih ne številčimo z decimalnim sistemom, nakazana z levim umikom (Primer 2). Če je besedilo izredno obsežno in imajo poglavja veliko podpoglavij, lahko slednja navedemo tudi linearno. (Primer 3). Zelo koristno je konec naslova vsakega poglavja in

pripadajočo številko strani povezati z vrsto pik, ki v obsežnejših kazalnih olajšajo povezavo naslova s pripadajočo številko, ki označuje začetno stran. (Primer 1, 2).

Primer 1:

1. Predgovor	5
2. Temelji	9
3. Obdobje romanike in gotike	23
3.1. Vloga samostanov in cerkva v razvoju glasbene umetnosti	25
3.2. Posvetna glasba	47
4. Obdobje prehoda od gotike k renesansi	69
(itd.)	

Primer 2:

Predgovor	5
Temelji	9
Obdobje romanike in gotike	23
Vloga samostanov in cerkva v razvoju glasbene umetnosti	25
Posvetna glasba	47
Glasbeniki	56
Obdobje prehoda od gotike k renesansi	69
(itd.)	

Primer 3:

Predgovor	5
Temelji	9
Najstarejši glasbeni spomeniki. Izguba politične samostojnosti in pokristjanjenje. Virgil in glasbeni delo njegove misije. Statuta Salisburgensia. Kirielejsoni in njih vpliv na formiranje srednjeveških slovenskih cerkvenih pesmi. Glasba pri ustoličevanju koroških vojvod na Gosposvetskem polju. Prenašanje poganskih običajev v krščanski okvir. Ljudska posvetna pesem. Ljudski instrumenti in plesi. Prvi stik z zahodno umetno glasbeno kulturo.	
Obdobje romanike in gotike	23
(itd.)	

Pri sestavljanju vsebine ne povzemamo morebitnih značilnosti grafičnega oblikovanja naslovov, ki so v knjižnem bloku uporabljena z namenom, da naslove oz. podnaslove ločijo od ostalega besedila (npr. pisava s krepkimi, kurzivnimi, večjimi, velikimi črkami itd.).

2.5. Predgovor

V predgovoru avtor navede razloge, ki so ga privedli do izbire teme, se zahvali posameznikom in institucijam, ki so mu pomagale pri pripravi naloge ipd. Grafično oblikovanje besedila je enako kot v ostalih delih naloge.

2.6. Uvod

V uvodu avtor običajno širše pojasni naslov oz. temo univerzitetnega dela. Če je potrebno podrobneje definira kakšnega od ključnih strokovnih terminov iz naslova, kratko oriše dosedanje raziskave obravnavne teme, predstavi razpoložljive vire, pojasni metodologijo dela in načrt obravnave predstavljene v nadaljevanju besedila. Grafično oblikovanje besedila je enako kot v ostalih delih naloge.

2.7. Obravnava

Osrednji del besedila obravnava izbrano temo po v uvodu predstavljenem načrtu. Ta je odvisen predvsem od vsebine same, načina obravnave, uporabljene metodologije itd. Morebitna notranja

delitev obravnave na poglavja je odvisna od narave in obsežnosti teme. Pri krajših pisnih izdelkih (seminarska dela) je lahko tudi enovita, pri obsežnejših pa se lahko členi na več poglavij, ki imajo lahko tudi podpoglavja (magistrska in doktorska dela). Razlogi za členitev morajo biti predvsem vsebinski. Tako dobljena poglavja naj bodo smiselne, zaokrožene celote. Izogibati se moramo prekratim in preštevilnim. Notranjo členitev obravnave lahko študent pri seminarskih in magistrskih delih določi ob pomoči mentorja.

Poglavja lahko številčimo na dva načina:

a) z desetiškim številčenjem

- 1. Prvi del
- 1.1. Prvo poglavje
- 1.1.1. Prvo podpoglavje
- 1.1.1.1. Prvi odstavek
- 1.2. Drugo poglavje
- (itd.)

b) z uporabo alfanumeričnega sistema

- I. Prvi del
- 1. Prvo poglavje
- a) Prvo podpoglavje
- α) Prvi odstavek
- b) Drugo podpoglavje
- II. Drugo poglavje
- (itd.)

2.8. Zaključek

V sklepnem delu izdelka naj bodo na kratko povzeti postavljeni cilji diplomskega dela in bistveni izsledki, ki odgovarjajo na zastavljena vprašanja. Avtor lahko na koncu opozori tudi na morebitna nedorečena vprašanja ali nove probleme, ki jih je obravnava odprla, ter opozori na možnosti nadaljnjih raziskav. Izsledki naj bodo predstavljeni pregledno in zgoščeno. Avtor se mora izogibati ponavljanju dejstev, ki jih je že navedel v obravnavi. Bralca naj raje napoti na ustrezno mesto npr.

- Kot smo pokazali na strani 23 ...
- ... glej Primer 1 ...
- ... iz Tabele 7 je razvidno ...
- ipd.

2.9. Povzetek v tujem jeziku

Povzetek je strnjen pregled vsebine dela, ki na kratko oriše temo naloge, metodologijo in izsledke raziskave. Obvezen je za vse tipe univerzitetnega dela. Dolžina povzetka je odvisna od obsega in tipa univerzitetnega dela. Pri seminarskih delih naj obsega od 1000 do 2000 znakov, pri magistrskih in doktorskih delih 2000 do 5000.

2.10. Viri in literatura

Seznam virov in literature oblikujemo kot samostojno poglavje. V njem navedemo zares vse vire in literaturo, ki so bili uporabljeni za pripravo naloge, in sicer ne glede na to, ali so bila navedena tudi v besedilu oz. v opombah ali pa so bila le splošen vir informacij. Navajanje vseh uporabljenih virov je pomembno tudi zato, ker njihov obseg in izbor pogosto odražata vestnost in iznajdljivost avtorja pri iskanju informacij, s tem pa tudi strokovno vrednost predloženega dela.

Tradicionalno uveljavljena je delitev na a) vire (primarni viri) in b) literaturo (sekundarni viri). Razdelitev uporabljenega gradiva na primarne in sekundarne vire je lahko včasih težavna. Pri

določenih temah so lahko viri, ki so po svoji obliki literatura (knjige, članki ipd.), pravzaprav primarni vir. Tako je lahko npr. zgodovina Filharmonične družbe v Ljubljani, ki jo je spisal Friedrich Keesbacher, hkrati primarni (npr. za čas, ki ga je avtor sam doživljal in sooblikoval) in sekundarni vir (za čas, ki ga je poznal le iz arhivskega gradiva). Podobno so lahko pri obravnavi vprašanja razvoja konceptov glasbene zgodovine na Slovenskem spisi Josipa Mantuanija vir, čeprav so po svoji naravi literatura (torej sekundarni vir) o predmetih, ki jih obravnavajo.

Zato je včasih bolj smiselno uporabljene vire in literaturo razvrstiti v več sklopov po njihovi obliki. Uporaben vzorec je:

1. Besedilno gradivo
 - a) rokopisno in arhivsko gradivo
 - b) objavljena besedila (v vseh medijih)
 - c) govorjena besedila
2. Glasbeno gradivo
 - a) notni rokopisi
 - b) notni tiski
 - c) izvedbe glasbenih del

Posamezni sklopi seznama virov in literature so urejeni skladno z izbranim načinom navajanja literature. Več o tem v poglavju 3.

2.11. Priloge

Priloge k diplomskemu delu lahko uvrstimo na konec besedila. V njih lahko objavimo gradivo, ki bi bilo preobsežno za uvrstitev v obravnavo (npr. reprodukcije ali prepise virov, obsežnejše zglede, tabele, slikovno gradivo, cele partiture itd.). Vsaka vsebinska celota predstavlja eno prilogo, ki jih lahko številčimo, ali pa označujemo s črkami.

Priloga 1, Priloga 2, Priloga 3...

Priloga A, Priloga B, Priloga C...

2.12. Sezname in kazala

Avtor lahko delo dopolni z različnimi seznamami, ki so v nalogo uvrščeni med koncem besedila in prilogami. Ti sezname so lahko različna kazala (imen, krajev, ilustracij, v besedilu obravnavanih skladb ipd.), lahko pa so namenjeni tudi preglednemu prikazovanju drugih podatkov, povezanih z vsebino dela.

2.13. Izjava o avtorstvu

Izvodom univerzitetne naloge, ki jih avtor predloži v pregled, mora za seznamom literature oz. za prilogami uvezati tudi izjavo o avtorstvu, ki mora biti oblikovana po zgledu v *Prilogi 2* (besedilo v oglatem oklepaju se nadomesti z ustreznimi podatki).

3. Posebnosti znanstvenega pisanja

Pri pisanju znanstvenih besedil moramo uporabljati nekaj pravil, ki omogočajo večjo jasnost in nedvoumnost besedila.

3.1. Citati

Pri navajanju citatov v besedilu se mora upoštevati vrsto pomembnih pravil, ki zagotavljajo korektno povzemanje izvirnega besedila in bralcu omogočajo vpogled, kateri del besedila je dejansko citat, kaj pa je prispevek avtorja, ki citat navaja. Citirano besedilo zato vedno navajamo dobesedno in v narekovajih. Če je le mogoče, navajamo citate po čim bolj izvirnem in zanesljivem viru. Iz vira prevzemamo tudi morebitne jezikovne ali tiskarske napake. Tujejezične citate vedno citiramo v izvirniku (prevod lahko, če je potrebno, vedno navedemo v opombi). Če iz daljšega besedila iztrgani citat ni več razumljiv brez dodanih pojasnjevalnih besed, ali pa so te potrebne za vključitev citata v naše besedilo, moramo te dodati v oglatem oklepaju. Enako velja za vse druge naše dodatke (npr. razrešene kratice, začetnice osebnih imen ipd.). Dodajanje pristavka kot je op. p. (opomba pisca) v tem primeru ni potrebno.

»Slednjega [Ernesta Blocha] Psalm za bariton z orkestrom je prav simpatična stvar.«

Prav tako moramo nakazati morebitne izpuščene besede ali dele stavka:

»[...] je prav simpatična svar.«

Če citiramo pesniška dela, moramo v citatu označiti tudi verze s eno (/), kitice pa z dvema (//) poševnicama.

»Ko brez miru okrog divjam, / prijatljji prašajo me, kam? // Prašájte raj' oblak nebá, / prašájte raji val morjá, // [...].«

Pri daljših prozih in pesniških citatih (več kot 5 vrstic) citat oblikujemo kot poseben odstavek, ki je levo umaknjen za 2 cm. V tem primeru ne pišemo narekovajev. Če pri tem citiramo več odstavkov, jih v citatu označimo z levim umikom prve vrstice za 1 cm.

KAM?

Ko brez miru okrog divjam,
prijatljji prašajo me, kam?

Prašájte raj' oblak nebá,
prašájte raji val morjá,

kadar mogočni gospodar
drvi jih semtertje vihar.

Oblak ne ve, in val ne kam, --
kam nese me obup, ne znam.

Samo to znam, samo to vem,
de pred obličje nje ne smem,

in de ni mesta vrh zemljé,
kjer bi pozabil to gorje!

Pri vsakem citatu moramo obvezno navesti vir. To storimo s sprotno ali končno opombo. Na koncu citata, torej za narekovajem stoji referenčna številka. V besedilu opombe navedemo literaturo na način, ki je predstavljen v poglavju 3.

»Slednjega [Ernesta Blocha] Psalm za bariton z orkestrom je prav simpatična stvar.«¹

3.2. Opombe

Opombe uporabljamo v znanstvenih besedilih za dva namena:

1. za podajanje obrobni informacij, pojasnil, razširitev že povedanega ali stranskih vej razmišljanja, ki bi bile lahko za bralca zanimive, a ne sodijo neposredno v tok glavnega besedila.
2. za navajanje referenčne literature in drugih virov, ki prinašajo informacije, na katerih gradimo svoje razmišljanje. Za navajanje slednje lahko uporabljamo tudi sistem avtor-letno izida, ki je pojasnjen v naslednjem poglavju.

Opomba je sestavljena iz dveh elementov: iz referenčne številke in besedila opombe. Referenčne številke opomb številčimo tekoče od začetka do konca dela. Samo v primeru, da bi število opomb preseglo 999, se odločimo za številčenje po posameznih poglavjih.

Referenčna številka stoji na koncu besede ali stavka, na katerega se besedilo opombe navezuje. Pišemo jo nadpisano, če je mogoče z manjšo pisavo. Večina boljših računalniških programov za pisanje besedil ima posebne ukaze za avtomatizirano vstavljanje sprotnih in končnih opomb. Če se številka opombe nanaša le na posamezno besedo, jo pišemo pred morebitnim ločilom:

Oglašali so se s stolpa ljubljanskega gradu, ki je imel lesen obhodni hodnik, in oblečeni so bili v zelene livreje⁶⁷, ki so jih nabavljali s podporo mesta.

Če pa se nanaša na cel stavek ali njegov del, pa pišemo referenčno številko za ločilom.

»Slednjega [Ernesta Blocha] Psalm za bariton z orkestrom je prav simpatična stvar.«¹

Če moramo z opombami označiti vsako od več zaporednih besed, jih lahko povežemo v eno opombo.

O tem so pisali že Cvetko, Höfler in Snoj.¹

in ne:

O tem so pisali že Cvetko,¹ Höfler² in Snoj³.

Besedilo opombe lahko pišemo na isti strani pod črto (sprotne opombe) ali na koncu dokumenta oz. poglavja (končne opombe). Oba načina imata prednosti in slabosti:

- Pisanje sprotnih opomb je bolj praktično predvsem zato, ker je vsa informacija povezana z določenim mestom v besedilu zbrana na eni strani. Zato bralcu ni potrebno skakati od strani do strani in iskati besedilo opombe, ki dopolnjuje glavno besedilo. Danes je ta način najpogostejši, sodobni programi za oblikovanje besedil pa omogočajo avtomatizirane rešitve za oblikovanje tovrstnih opomb.
- Starejši način pisanja opomb na koncu besedila (pri daljših delih lahko tudi na koncu poglavja) je precej neroden za bralca, saj mora slediti tako besedilu kot opombam na drugem mestu. Njegova prednost pa je, da je na strani več glavnega besedila, kar omogoča lažje sledenje vsebini. To je velika prednost pri besedilih z izredno obsežnimi opombami, kjer le-te včasih skoraj izrinejo glavno besedilo.

Opomba se v vsakem primeru začne s ponovljeno referenčno številko, na katero se besedilo opombe nanaša. Sledi mu besedilo opombe, ki vsebuje dodatna pojasnila, citate, prevod citata, drugo besedilo, ki bi sicer obremenjevalo glavno besedilo, najpogosteje pa navedke literature. Pravila za navajanje virov in literature so zbrana v naslednjem poglavju.

3.3. Navajanje virov in literature v univerzitetnih pisnih izdelkih

3.3.1. Rokopisno in arhivsko besedilno gradivo

V to skupino spada gradivo, ki ni bilo objavljeno in se običajno hrani v javnih ali zasebnih arhivskih zbirkah. Navedba podatkov o uporabljenem arhivskem gradivu mora bralcu omogočiti enostavno prepoznavo lokacije uporabljenega gradiva, oz. njegovega dela in enoznačno identifikacijo. Zato ga moramo čim bolj natančno opisati.

Za opisovanje listin in drugega neobjavljenega arhivskega gradiva običajno uporabljamo pravila, ki jih - glede na ureditev svoje zbirke - priporoča arhiv, ki gradivo hrani. Ta pravila so običajno navedena v vodnikih po arhivskih zbirkah, ki jih izdajajo arhivske institucije, mnoge pa najdemo tudi na njihovih internetnih straneh.

Vzorec za citiranje arhivskega gradiva Arhiva Slovenije tako obsega:

[Polno ime ali kratica arhiva], [Signatura fonda ali zbirke], [Ime fonda], [Naslov enote], [Številka tehnične enote, v kateri je gradivo]

Arhiv Republike Slovenije, AS 33, Deželna vlada v Ljubljani, Zapisnik 3. redne seje z dne 14. 2. 1907, a.e. 1567, š. 15

Zgodovinski arhiv Ljubljana uporablja nekoliko modificirano varianto:

[Polno ime ali kratica arhiva], [Kratica občine], [Oznaka ali signatura fonda], [Številka škatle ali fascikla, v kateri je gradivo, številka folija]

Zgodovinski arhiv Ljubljana, LJU, Občina Brezovica pri Ljubljani, škatla 2, delovodna št. 1113, 14.5.1930.

ZAL, LJU, Reg I/2015, fol. 301.

V primeru, da arhivska zbirka nima izoblikovanih posebnih pravil za navajanje arhivskega gradiva, ali pa uporabljamo gradivo iz zasebne zbirke, lahko smiselno prilagodimo navedene vzorce.

Nekatere vrste arhivskega gradiva lahko opišemo tudi po vzorcu, ki je soroden tistemu, ki ga uporabljamo za navajanje nekaterih vrst publikacij. To velja zlasti za rokopise ali tipkopise zaključenih, a neobjavljenih del. Ustrezni vzorci so navedeni v naslednjem podpoglavju.

Neobjavljeno pismo v arhivski zbirki lahko opišemo tudi po naslednjem vzorcu,

Hladnik, Ignacij. Pismo Stanku Premrlu. 3. okt. 1908. Premrlova pisma. NUK, Glasbena zbirka, Ljubljana.

podobno pa velja tudi za prejeta pismo živečega avtorja.

Barbo, Matjaž. Pismo avtorju. 23. jun. 2003.

3.3.2. Publicirano besedilno gradivo

Za navajanje objavljenih besedilnih del in drugih virov informacij priporočamo na oddelku za muzikologijo mednarodno uveljavljeni standard Chicago Manual of Style, ki je pogost v publikacijah s področja humanistike. Študent lahko v dogovoru z mentorjem za oblikovanje uporabi tudi katerega od drugih uveljavljenih podobnih načinov oblikovanja (MLA, APA).

Izdaje lahko v tem standardu navajamo na dva načina:

1. z referenco na seznam literature v sprotni ali končni opombi,
2. z referenco oblikovano iz imena avtorja in leta izida, ki jo pišemo v oklepajih v samem besedilu (več gl. v naslednjem podpoglavju)

3.3.2.1. Sistem z referenco v sprotni ali končni opombi

Za navajanje izdaj v sprotni ali končni opombi uporabimo pri prvi pojavitvi celoten, pri naslednjih pojavitvah dela pa skrajšan opis. Polne podatke o publikaciji lahko vedno razberemo iz seznama literature. Ta je v sistemu referenc v sprotne ali končne opombe oblikovan po strogem abecednem redu imen avtorjev. Izjema so publikacije z več avtorji, ki jih navajamo za enoavtorski deli vodilnega avtorja. Če je takih del istega avtorja več in z različnimi soavtorji, kij razvrstimo po strogem abecednem redu imen avtorjev. Enoavtorska dela istega avtorja navajamo po abecednem redu naslovov, pri čemer ne upoštevamo začetnega člena (A, An, The, Der, Die, Das, Le, La, Il ipd.).

Skrajšano referenco, ki jo nato v celem delu uporabljamo nespremenjeno, oblikujemo največkrat iz priimka avtorja, celotnega ali skrajšanega naslova dela in številke strani, na katero se sklicujemo.

Cvetko, *Accademia Philoharmonicorum Labacensis*, 123

Za opis avtorja uporabljamo v skrajšani referenci le glavni priimek, začetnico imena pa le v primerih, ko je to potrebno za razločevanje dveh avtorjev z enakim priimkom.

Cvetko D., ...

Cvetko C., ...

Če ima delo dva avtorja, tvorimo skrajšano referenco iz priimkov obeh avtorjev, povezanih z veznikom »in«:

Höfler in Klemenčič, ...

Če ima delo več kot dva avtorja, tvorimo skrajšano referenco iz priimka vodilnega (prvega) avtorja in določke »in dr.«:

Cvetko in dr., ...

Če z referenco označujemo publikacijo neke ustanove, ki ima veliko avtorjev ali ti niso navedeni, navajamo ime ustanove kot avtorja.

Ministrstvo za kulturo, ...

Če navajamo delo, ki je v abecedni seznam literature uvrščeno po naslovu, sestavlja referenco prva beseda naslova. Skrajšani naslov pišemo poševno (če to ni mogoče, tudi podčrtano).

Slovenski pravopis, 76.

Če navajamo besedilo, ki je le del večje publikacije in nima označenega avtorja (npr. leksikalno geslo), za referenco uporabimo naslov, ki je v seznamu literature uporabljen za uvrstitev v abecedni red, skupaj z narekovajem.

»Walzer«, 1061.

Skrajšani naslov naj obsega največ štiri besede. Naslovov krajših od štirih besed ne krajšamo. Pri tujejezičnih naslovih izpuščamo določne in nedoločne člene na začetku naslova (The, A, An, Die, Der, Das, Le, itd.). Naslove daljše od štirih besed smiselno krajšamo, tako da je dobljena referenca smiselna. Pišemo ga poševno (če to ni mogoče lahko tudi podčrtano).

Cvetko, *Slovenska glasba*, 45.

Če ima delo več zvezkov, navajamo poleg številke strani tudi zvezek. Ločimo ju z dvopičjem.

Cvetko, *Zgodovina 1*: 95.

Pri dramskih delih lahko uporabljamo naslednji vzorec, pri katerem številke ločene s piko od leve proti desni pomenijo dejanje, prizor, verz:

Shakespeare, *Hamlet*, 1.5.35-37.

Pri navajanju mest iz različnih verskih knjig (Sveto pismo, Koran itd.) uporabljamo tradicionalno označevanje mest. Navodila so na voljo v vseh boljših izdajah teh knjig.

Janez 6,12

Kadar v eno opombo združujemo navajanje več del, jih ločimo s podpičjem.

Cvetko, *Zgodovina*, 123; Höfler, *Tokovi*, 34; Snoj, *Zgodovina*, 13.

Če izjemoma navajamo neko vsebino – običajno citate – po sekundarnih virih, na to opozorimo.

Cit. po ...

V poglavju 4 so prikazani primeri navajanja celotnih opisov različnih tipov izdaj in sicer v obliki za uporabo v opombi ter nato v obliki za uporabo v seznamu literature. Jezikovno so prilagojeni za uporabo v slovenskih besedilih (za navajanje v angleških publikacijah gl. ustrežno literaturo v seznamu priporočene literature).

3.3.2.2. Navajanje referenčne literature s sistemom avtor-leto izida

Sistem avtor-leto izida je splošno razširjen v znanstvenih besedilih s področja naravoslovja, pa tudi psihologije in sociologije. Ker se muzikologija zaradi svoje interdisciplinarne narave povezuje tudi s temi znanostmi, se lahko znanstvena besedila s področja muzikologije pojavljajo tudi v revijah, ki uporabljajo ta sistem navajanja referenčne literature.

Navedba referenčne literature ima tudi v tem sistemu dva elementa:

- navedbo v besedilu, ki je obsega običajno priimek avtorja (ali avtorjev) in letnico izida publikacije. Navedba je običajno dopolnjena z navedbo strani. Vsi podatki so postavljeni v oklepaj. Ta model uporabljamo za vse vrste publikacij (knjige, dele knjig, članke v revijah ipd.)
- Polno navedbo podatkov o navajanem viru ali publikaciji v seznamu literature na koncu izdelka.

Navedbo lahko v besedilo umestimo glede na kontekst besedila. Primeri:

V zadnjih letih so izšle monografske publikacije o nekaterih vidnih skladateljih, ki so delovali na Slovenskem, npr. o Isaacu Poschu (Kokole 1999) ali Františku Benediktu Dussiku (Barbo 2009).

O problemu je pisal že Dragotin Cvetko (1959, 125). Pri tem se je dotaknil avtorjeve ustvarjalnosti (127), poustvarjalnosti (223) in publicističnega delovanja (314).

Mesto v delu enega avtorja ali urednika navajamo v besedilu

(Cvetko 1959, 123)

Če uporabljamo dve deli istega avtorja, ki sta izšli v istem letu, dopolnimo letnico s črko:

(Cvetko 1959a, 123)

Če uporabljamo dela dveh avtorjev z enakim priimkom, priimek dopolnimo z začetnico imena:

(D. Cvetko 1959, 123)

(C. Cvetko 1999, 25)

V delu z dvema avtorjema

(Höfler in Klemenčič 1967, 15)

V delu s tremi avtorji

(Ukmar, Cvetko in Hrovatin 1948, 65)

Če ima delo več kot tri avtorje, navajamo le vodilnega avtorja in dostavek »in dr.«

(Koci in dr. 1980, 82)

V navedbi v besedilu nikoli ne uporabljamo pojasnil o tipu avtorstva (npr. »ur.«, »prev.« ipd.).

Če navajamo mesto iz dela v več zvezkih, ki so izšli v različnih letih to označimo:

(Cvetko 1958-60, 1:122)

Če uporabljamo reprint nekega starejšega dela navajamo obe letnici izdaje, izvirnika in reprinted. Letnica izvirne izdaje je v oglatem oklepaju.

(Bach [1753] 1957, 23)

V primeru, da delo ni datirano ali smo letnico izdaje ugotovili iz drugega vira uporabljamo naslednja vzorca:

(Linhart b.l., 23)

(Linhart [1791], 23)

Seznam literature v tem sistemu ne delimo v podskupine in ga uredimo po strogem abecednem redu priimkov avtorjev. Več del istega avtorja uredimo kronološko, po letnici izida publikacije, ki sledi imenu. Večavtorska dela umestimo za enoavtorska dela prvega avtorja ter jih razvrstimo po abecednem redu imen soavtorjev.

3.4. Grafični prikazi, tabele, primeri, slike

Sestavni del besedila so lahko tudi različni grafični prikazi (notni primeri, slike, tabele, itd.). Ti so označeni z zaporednimi arabskimi številkami, naslovom in nujnimi podatki o vsebini:

Notni primer 1: Anton Lajovic: Adagio, t. 4-6.

Primer 1: Anton Lajovic: Adagio, t. 4-6

Vse druge za identifikacijo izdaje potrebne podatke navedemo v poglavju *Viri in literatura*.

Pri analizi celih skladb navajamo v besedilu samo podrobnosti, ki so pomembne za razumevanje ali argumentacijo trditev. Pri pojasnjevanju glasbenih struktur se moramo odločiti za najustreznejši prikaz (npr. pri obravnavi harmonskih procesov praviloma ne naštevamo harmonskih pojavov v vezani besedi, temveč si pomagamo s harmonskimi oznakami pod notnim primerom).

Kadar uporabljamo reproducirano gradivo drugih avtorjev (notni primeri, slike, tabele ipd.) moramo poskrbeti, da ne kršimo varstva avtorskih pravic.

4. Navajanje različnih tipov publikacij in drugih virov informacij v opombah in seznamu literature

V tem poglavju so zbrani zgledi za navajanje najpomembnejših tipov publikacij in drugih virov informacij. Pri vsakem tipu publikacije si sledijo trije primeri. Prvi je za polne navedbe literature v sprotni ali končni opombi, drugi za navedbo v seznamu literature v sistemu sprotnih in končnih opomb in tretji za seznam literature pri sistemu avor-leto izida.

4.1. Knjige in deli knjig

Knjige in druge samostojne publikacije navajamo po naslednjem osnovnem vzorcu. Vsako od enot navedka končuje pika.

Ime in priimek avtorja, Naslov publikacije (Kraj izdaje: Založba, leto izdaje).

Priimek, Ime avtorja. Naslov publikacije. Kraj izdaje: Založba, leto izdaje.

Priimek, Ime avtorja. Leto izdaje. Naslov publikacije. Kraj izdaje: Založba.

Celotne zbornike navajamo kot knjige.

Jurij Snój in Darja Frelih, ur., *Zbornik ob jubileju Jožeta Sivca* (Ljubljana: Slovensko muzikološko društvo, 2000).

Snoj, Jurij in Darja Frelih, ur., *Zbornik ob jubileju Jožeta Sivca*. Ljubljana: Slovensko muzikološko društvo, 2000.

Snoj, Jurij in Darja Frelih, ur. 2000. *Zbornik ob jubileju Jožeta Sivca*. Ljubljana: Slovensko muzikološko društvo.

Če gre za zbornik prispevkov na kongresu, lahko naslov dopolnimo s podatki o njem. Če so ti navedeni na naslovnem listu kot podnaslov, jih navajamo po zgledu za naslov s podnaslovom (gl. spodaj), sicer pa:

Jurij Snój, ur., *Srednjeveška glasba na Slovenskem in njene evropske vzporednice*, Zbornik referatov z mednarodnega simpozija, Ljubljana, junij 1997 (Ljubljana: ZRC SAZU, 1998).

Snoj, Jurij, ur. *Srednjeveška glasba na Slovenskem in njene evropske vzporednice*. Zbornik referatov z mednarodnega simpozija, Ljubljana, junij 1997. Ljubljana: ZRC SAZU, 1998.

Snoj, Jurij, ur. 1998. *Srednjeveška glasba na Slovenskem in njene evropske vzporednice*. Zbornik referatov z mednarodnega simpozija, Ljubljana, junij 1997. Ljubljana: ZRC SAZU.

4.1.1. Avtorstvo

Avtorjevo ime in priimek pišemo v opombah v obliki ime – priimek, v opisih za seznam literature pa v inverziji, saj to omogoča lažje (pri uporabi računalnika tudi samodejno) razvrščanje po abecednem redu.

Dragotin Cvetko ...

Cvetko, Dragotin ...

Težave nastanejo pri imenih, ki vsebujejo člene in predloge (de, la, d', di, ipd.) ali različne plemiške in druge naslove. Po pravilu izpuščamo daljše naslove kot so cesar, kralj, vojvoda, knez, baron, plemeniti (pl.), sveti itd. Ohranimo le tiste elemente imena, ki so sestavni del priimka (du, de, di, d', von, itd.).

Ludwig von Köchel
Köchel, Ludwig von

Ludwig van Beethoven
Beethoven, Ludwig van

Avguštin

Henrik VIII.

Pri inverziji starejših in tujejezičnih imen ni mogoče določiti točnih pravil. Zato se običajno od primera do primera odločamo, katera oblika je naravnejša in bližja sodobni praksi.

Diether de la Motte
La Motte, Diether de

Giovanni P. da Palestrina
Palestrina, Giovanni P. da

Clemens non Papa

Pri avtorjih z več imeni pišemo običajno prvo ime v celoti, druga pa le z začetnico. Izjemoma lahko pišemo tudi vsa imena, če menimo, da bo to pomagalo bralcu točneje izslediti avtorja.

Ernst T. A. Hoffmann
Hoffmann, Ernst T. A.

Pri pisanju imen izpuščamo vse nazive pred imenom in za njim (dr., prof., akademik, ing., PhD, SJ, OFM, itd.).

p. Hugolin Sattner OFM navajamo kot:
Hugolin Sattner
Sattner, Hugolin

Če na viru ni polnega imena avtorja, pa ga lahko z gotovostjo določimo, pišemo dopolnjene dele imena v oglatem oklepaju.

V[ilko] Ukmar
Ukmar, V[ilko]

Če je publikacija delo dveh ali treh avtorjev, jih v opombi in seznamu navajamo v enakem vrstnem redu, kot so navedeni na naslovni strani v publikaciji. V seznamu literature pišemo v inverziji le ime prvega avtorja.

Janez Höfler in Ivan Klemenčič ...
Höfler, Janez, in Ivan Klemenčič ...

Josip Andreis, Dragotin Cvetko in Stana Đurić-Klajn ...
Andreis, Josip, Dragotin Cvetko in Stana Đurić-Klajn ...

Če je publikacija delo štirih ali več avtorjev, v opombi navajamo le prvega z dostavkom »in dr.«, v seznamu literature pa navedemo vse v vrstnem redu, kot so navedeni na naslovni strani v publikaciji. V seznamu literature pišemo v inverziji le ime prvega avtorja.

Akil Koci in dr.
Koci, Akil, Krešimir Kovačević, Zija Kučukalić, Dragoslav Ortakov in Vlastimir Peričić ...

Če pripada avtorstvo publikacije neki ustanovi, jo pišemo namesto avtorja.

Ministrstvo za kulturo ...

Če navajamo publikacijo, pri kateri je vodilni avtor urednik (zbornik, antologija, ipd.) ali prevajalec, to označimo s pristavkom »ur.« oz. »prev.«, ločenim od imena z vejico.

Carl Dahlhaus, ur.
Dahlhaus, Carl, ur.

Literarna in glasbena dela, zlasti starejša, pogosto izidejo v izdajah, ki so plod uredniškega dela nekega strokovnjaka-urednika, ki iz več virov oblikuje »izdajo« besedila oz. besedilo uredi (npr. prilagodi sodobnemu pravopisu ipd.). Pri takih izdajah navajamo tudi urednika in sicer za naslovom. Ime uvedemo s pojasnilom »ur.«. Podobno velja za prevode, kjer ime uvajamo s pojasnilom »prev.«:

France Prešeren, *Poezije*, ur. Anton Slodnjak (Ljubljana: Mladinska knjiga, 1958).

Prešeren, France. *Poezije*. Ur. Anton Slodnjak. Ljubljana: Mladinska knjiga, 1958.

Prešeren, France. 1958. *Poezije*. Ur. Anton Slodnjak. Ljubljana: Mladinska knjiga.

Če knjiga na naslovni strani nima navedenega imena avtorja ali urednika, jo navajamo kot anonimno delo.

Leksikon Cankarjeve založbe, 5. izd. (Ljubljana: Cankarjeva založba, 1988).

Leksikon Cankarjeve založbe. 5. izd. Ljubljana: Cankarjeva založba, 1988.

Leksikon Cankarjeve založbe. 1988. 5. izd. Ljubljana: Cankarjeva založba.

4.1.2. Naslov dela

Naslov in morebitni podnaslov knjige pišemo v opombi ali seznamu literature v celoti in v poševni pisavi (če to ni mogoče, lahko tudi podčrtano).

Zgodovina glasbene umetnosti na Slovenskem

Če ima knjiga podnaslov, ga pišemo za dvopičjem, z veliko začetnico. Tudi podnaslov je v poševni pisavi (če to ni mogoče, tudi podčrtano).

Glasbila na ptujskem gradu: Instrumentarij salonov ter meščanskih in plemiških kapel.

Naslove prevedenih del navajamo tako, kot so navedeni na publikaciji, torej navajamo naslov prevoda in ne izvirnika.

Diether de la Motte, *Nauk o harmoniji*, prev. Matjaž Barbo (Ljubljana: Glasbena šola Vič-Rudnik, 2003).

La Motte, Diether de. *Nauk o harmoniji*. Prev. Matjaž Barbo. Ljubljana: Glasbena šola Vič-Rudnik, 2003.

La Motte, Diether de. 2003. *Nauk o harmoniji*. Prev. Matjaž Barbo. Ljubljana: Glasbena šola Vič-Rudnik.

Če uporabljamo vse zvezke dela, ki je izšlo v več zvezkih, navedemo v seznamu literature le skupno število zvezkov, in sicer neposredno pred podatki o kraju, založbi in letu izdaja. Vedno uporabljamo le arabske številke.

Cvetko, Dragotin. *Zgodovina glasbene umetnosti na Slovenskem*. 3 zv. Ljubljana: Državna založba Slovenije, 1958-1960.

Cvetko, Dragotin. 1958-60. *Zgodovina glasbene umetnosti na Slovenskem*. 3 zv. Ljubljana: Državna založba Slovenije.

V opombi navajamo običajno le določeno mesto iz dela v več zvezkih, zato navajamo le zvezek, ki smo ga uporabili. V takem primeru lahko v seznamu literature navedemo le en zvezek iz večjega dela, če je za uporabnika zanimiv le ta.

Dragotin Cvetko, *Zgodovina glasbene umetnosti na Slovenskem*, 1. zv. (Ljubljana: Državna založba Slovenije, 1958), 223.

Cvetko, Dragotin. *Zgodovina glasbene umetnosti na Slovenskem*. 1. zv. Ljubljana: Državna založba Slovenije, 1958.

Cvetko, Dragotin. 1958. *Zgodovina glasbene umetnosti na Slovenskem*. 1. zv. Ljubljana: Državna založba Slovenije.

Poglavje v knjigi enega avtorja navajamo:

Leon Stefanija, »Prelomi v slovenski glasbi 20. stoletja,« v *Prispevek k analizi institucij slovenske glasbe 20. stoletja* (Ljubljana: Filozofska fakulteta, 2010), 43-52.

Stefanija, Leon. »Prelomi v slovenski glasbi 20. stoletja.« V *Prispevek k analizi institucij slovenske glasbe 20. stoletja*, 43-52. Ljubljana: Filozofska fakulteta, 2010.

Stefanija, Leon. 2010. »Prelomi v slovenski glasbi 20. stoletja.« V *Prispevek k analizi institucij slovenske glasbe 20. stoletja*, 43-52. Ljubljana: Filozofska fakulteta.

Poglavje v knjigi več avtorjev:

Katarina Šter, »Koralni rokopisi slovenskih kartuzij,« v *Zgodovina glasbe na Slovenskem I: Glasba na Slovenskem do konca 16. stoletja*, ur. Jurij Snoj (Ljubljana: Založba ZRC SAZU, 2012), 149.

Šter, Katarina. »Koralni rokopisi slovenskih kartuzij.« V *Zgodovina glasbe na Slovenskem I: Glasba na Slovenskem do konca 16. stoletja*, ur. Jurij Snoj, 137-218. Ljubljana: Založba ZRC SAZU, 2012.

Šter, Katarina. 2012. »Koralni rokopisi slovenskih kartuzij.« V *Zgodovina glasbe na Slovenskem I: Glasba na Slovenskem do konca 16. stoletja*, ur. Jurij Snoj, 137-218. Ljubljana: Založba ZRC SAZU.

4.1.3. Podatki o izdaji

Podatki o izdaji običajno obsegajo kraj, založbo in leto izida, po potrebi pa so razširjeni s podatki o uporabljeni izdaji ali ponatisu knjige, umeščenosti v zbirko ipd. V opombah se navajajo v oklepaju, v seznamu literature brez njega.

Pri navajanju podatkov o izdaji navajamo vse podatke, ki bralcu omogočajo natančno določiti, katero izdajo oz. natis navedenega dela smo uporabljali. Podatke črpamo iz uporabljane knjige same, ne pa iz bibliografij ali katalogov. Najmanjši obseg navedbe obsega pri novejših knjigah kraj, založnika in leto izdaje.

Andrej Rijavec, *Slovenska glasbena dela* (Ljubljana: Državna založba Slovenije, 1979).

Rijavec, Andrej. *Slovenska glasbena dela*. Ljubljana: Državna založba Slovenije, 1979.

Rijavec, Andrej. 1979. *Slovenska glasbena dela*. Ljubljana: Državna založba Slovenije.

Pri knjigah, ki so izšle pred letom 1900 izpuščamo ime založbe.

Sattner, Hugolin. *Cerkvena glasba kakošna je in kakošna bi morala biti*. Ljubljana, 1878.

Sattner, Hugolin. 1878. *Cerkvena glasba kakošna je in kakošna bi morala biti*. Ljubljana.

Če je navedenih več krajev založbe, navajamo le prvega. Npr. založbo Bärenreiter, ki ima sedeže v Kasslu, Baslu, Londonu, New Yorku in Pragi navajamo le:

(Kassel: Bärenreiter, 1992)

Kassel: Bärenreiter, 1992.

Pri knjigah z dvema (ali več) založnikoma navajamo kraj in ime obeh (vseh) založb, ločene s podpičjem:

Anna A. Abert, *Geschichte der Oper* (Kassel: Bärenreiter; Weimar: Metzler, 1994).

Abert, Anna A. *Geschichte der Oper*. Kassel: Bärenreiter; Weimar: Metzler, 1994.

Abert, Anna A. 1994. *Geschichte der Oper*. Kassel: Bärenreiter; Weimar: Metzler.

Pri knjigah, ki so izšle v tujini, pišemo kraj izdaje, kot je naveden v publikaciji. Morebitno slovensko ime kraja lahko dodamo v oglatem oklepaju.

Flotzinger, Rudolf in Gernot Gruber, ur., *Musikgeschichte Österreichs*. 3 zv. 2. izd. Wien [Dunaj]: Böhlau, 1995.

Flotzinger, Rudolf in Gernot Gruber, ur. 1995. *Musikgeschichte Österreichs*. 3 zv. 2. izd. Wien [Dunaj]: Böhlau.

Če v publikaciji ni izrecno navedena letnica izdaje, lahko uporabimo zadnjo letnico avtorske zaščite (copyright).

Pri delih v več zvezkih, ki so izhajala skozi več let napišemo letnice izida s pomočjo razpona:

Dragotin Cvetko, *Zgodovina glasbene umetnosti na Slovenskem*. 3 zv. (Ljubljana, Državna založba Slovenije, 1958-1960).

Cvetko, Dragotin. *Zgodovina glasbene umetnosti na Slovenskem*. 3 zv. Ljubljana, Državna založba Slovenije, 1958-1960.

Cvetko, Dragotin. 1958-60. *Zgodovina glasbene umetnosti na Slovenskem*. 3 zv. Ljubljana, Državna založba Slovenije.

Običajen zapis pomeni, da se sklicujemo na prvo izdajo. Če uporabljamo katero od morebitnih kasnejših izdaj, moramo to posebej navesti.

Donald J. Grout in Claude V. Palisca, *History of Western Music*, 4. izd. (New York: Norton, 1988).
Grout, Donald J. in Claude V. Palisca. *History of Western Music*. 4. izd. New York: Norton, 1988.

Grout, Donald J. in Claude V. Palisca. 1988. *History of Western Music*. 4. izd. New York: Norton.

Če uporabljamo ponatis nekega dela, moramo to nakazati:

v opombi tako, da podatke o izvorni izdaji navedemo najprej, nato pa podatke o ponatisu, ki ga uporabljamo (ločene s podpičjem):

Willi Reich, *Alban Berg* (Zürich, Atlantis, 1963; München: Piper, 1985).

v seznamu literature tako, da opišemo uporabljani ponatis, s pojasnilom o izvorni izdaji:

Reich, Willi. *Alban Berg*. München: Piper, 1985. Prva izdaja 1963, Atlantis.

Reich, Willi. 1985. *Alban Berg*. München: Piper. Prva izdaja 1963, Atlantis.

Pri reprintih izrecno navedemo, da gre za reprint, ki ohranja grafično podobo ponatisnjene publikacije.

Carl Ph. E. Bach, *Versuch über die wahre Art, das Klavier zu spielen* (Berlin, 1753; repr. Leipzig: Breitkopf & Härtel, 1957).

Bach, Carl Ph. E. *Versuch über die wahre Art, das Klavier zu spielen*. Berlin, 1753. Reprint. Leipzig: Breitkopf & Härtel, 1957.

Bach, Carl Ph. E. (1753) 1957. *Versuch über die wahre Art, das Klavier zu spielen*. Berlin. Reprint, Leipzig: Breitkopf & Härtel.

Mnoge knjige izhajajo v zbirkah. V tem primeru navedemo naslov zbirke pred podatki o kraju, založbi in letu izdaje. Zbirke so lahko štete (posamezne enote zbirke so oštevilčene):

Nicole Schwindt-Gross, *Musikwissenschaftliches Arbeiten: Hilfsmittel-Techniken-Aufgaben*. Bärenreiter Studienbücher Musik 1 (Kassel: Bärenreiter, 1992).

Schwindt-Gross, Nicole. *Musikwissenschaftliches Arbeiten: Hilfsmittel-Techniken-Aufgaben*. Bärenreiter Studienbücher Musik 1. Kassel: Bärenreiter, 1992.

Schwindt-Gross, Nicole. 1992. *Musikwissenschaftliches Arbeiten: Hilfsmittel-Techniken-Aufgaben*. Bärenreiter Studienbücher Musik 1. Kassel: Bärenreiter.

ali neštete:

Dragotin Cvetko, *Anton Lajovic*, Znameniti Slovenci (Ljubljana: Partizanska knjiga, 1987).

Cvetko, Dragotin. *Anton Lajovic*. Znameniti Slovenci. Ljubljana: Partizanska knjiga, 1987.

Cvetko, Dragotin. 1987. *Anton Lajovic*. Znameniti Slovenci. Ljubljana: Partizanska knjiga.

Če na knjigi manjka kateri od podatkov o kraju, založbi ali letu in smo te podatke pridobili iz drugih virov, jih pišemo v oglatem oklepaju:

Linhart, Anton T. *Blumen aus Krain für das Jahr 1781*. Ljubljana: Eger, [1781].

Linhart, Anton T. [1781]. *Blumen aus Krain für das Jahr 1781*. Ljubljana: Eger.

Sicer uporabljamo namesto podatka naslednje kratice:

b. k. – brez kraja

b. l. – brez letnice

4.2. Prispevki v periodičnih publikacijah

Članek v reviji je verjetno najbolj pogosto navajan tip nesamostojne publikacije. Pišemo ga po naslednjem zgledu:

Ime in priimek avtorja, »Naslov članka,« Podatki o reviji.
Priimek, ime avtorja. »Naslov članka.« Podatki o reviji.

Pri pisanju imena avtorja in naslova veljajo vsa že zgoraj navedena pravila (za dva avtorja, tri ali več avtorjev, pisanje podnaslova, dopolnjevanje manjkajočih podatkov ipd.).

Podatki o reviji obsegajo ime revije (poševno ali podčrtano), letnik, številko, leto izida. V seznamu literature navajamo za dvopičjem še začetno in končno stran članka. V opombah navajamo le stran, na katero se sklicujemo. Če je letnik tekoče oštevilčen lahko podatek o številki izpustimo.

Guido Adler. »Haydn and the Viennese Classical School,« *Musical Quarterly* 18.2 (1932), 192.

Adler, Guido. »Haydn and the Viennese Classical School.« *Musical Quarterly* 18.2 (1932): 191-207.

Adler, Guido. 1932. »Haydn and the Viennese Classical School.« *Musical Quarterly* 18 (2): 191-207.

Nekatere periodične publikacije so izhajale v več vrstah (serijah). Pri teh moramo navesti, na katero vrsto se nananša številčenje letnikov:

Giuseppe Radole, »Musicisti a Trieste sul finire del cinquecento e nei primi del seicento,« *Archeografo Triestino*, 4. ser., 22 (1959), 115.

Radole, Giuseppe. »Musicisti a Trieste sul finire del cinquecento e nei primi del seicento.« *Archeografo Triestino*, 4. ser., 22 (1959): 112-121.

Radole, Giuseppe. 1959. »Musicisti a Trieste sul finire del cinquecento e nei primi del seicento.« *Archeografo Triestino*, 4. ser., 22: 112-121.

Članek v časniku lahko navajamo enako kot članek v reviji, lahko pa tudi na poenostavljen način. V tem primeru navajamo ime časnika, datum izida, če je potrebno izdajo in pa številko oz. oznako strani. Podobno ravnamo pri navajanju članka iz tednika, mesečnika ipd. Če članek presega eno stran, moramo navesti tudi razpon strani.

Matjaž Barbo, »P. Hugolin Sattner,« *Delo*, 20. nov. 2000, 8.

Barbo, Matjaž. »P. Hugolin Sattner.« *Delo*, 20. nov. 2000: 8.

Barbo, Matjaž. 2000. »P. Hugolin Sattner.« *Delo*, 20. nov.: 8.

Ocene navajamo podobno kot članke v revijah oz. časnikih. Navedbo dopolnimo s podatki o ocenjevanem delu: Pri tem razlikujemo med:

- nepodpisano oceno, brez naslova:

Nepodpisana ocena *20 cerkvenih pesmi*, A. Foersterja, *Učiteljski tovariš* 16 (1876), 224.

Učiteljski tovariš. Nepodpisana ocena *20 cerkvenih pesmi*, A. Foersterja. 16 (1876): 224.

Učiteljski tovariš. 1876. Nepodpisana ocena *20 cerkvenih pesmi*, A. Foersterja. 16: 224.

-nepodpisano oceno z naslovom:

»Nove muzikalije,« ocena *Ave, op. 25*, Ignacija Hladnika, *Dom in svet* 9 (1896), 352.

»Nove muzikalije.« Ocena *Ave, op. 25*, Ignacija Hladnika. *Dom in svet* 9 (1896): 352.

»Nove muzikalije.« 1896. Ocena *Ave, op. 25*, Ignacija Hladnika. *Dom in svet* 9: 352.

- podpisano oceno brez naslova

Stanko Premrl, ocena *Credo*, Antona Foersterja, *Cerkveni glasbenik* 35 (1912), 7.

Premrl, Stanko. Ocena *Credo*, Antona Foersterja. *Cerkveni glasbenik* 35 (1912): 7.

Premrl, Stanko. 1912. Ocena *Credo*, Antona Foersterja. *Cerkveni glasbenik* 35: 7.

- podpisana ocena z naslovom

Leon Stefanija, »Življenjepis kot dokument dobe,« ocena *Mirko Polič - dirigent in skladatelj*, Cirila Cvetka, *Razgledi*, 7. feb. 1996, 25.

Stefanija, Leon. »Življenjepis kot dokument dobe.« Ocena *Mirko Polič - dirigent in skladatelj*, Cirila Cvetka. *Razgledi*, 7. feb. 1996: 25-26.

Stefanija, Leon. 1996. »Življenjepis kot dokument dobe.« Ocena *Mirko Polič - dirigent in skladatelj*, Cirila Cvetka. *Razgledi*, 7. feb.: 25-26.

Članek, ki nima navedenega avtorja:

- »Anton Nedved,« *Ljubljanski zvon* 2 (1882), 60.
- »Anton Nedved.« *Ljubljanski zvon* 2 (1882): 60-61.
- »Anton Nedved.« 1882. *Ljubljanski zvon* 2: 60-61.

Pismo bralca:

- Hugolin Sattner, Pismo uredništvu, *Cerkveni glasbenik* 25 (1902), 5.
- Sattner, Hugolin. Pismo uredništvu. *Cerkveni glasbenik* 25 (1902): 5.
- Sattner, Hugolin. 1902. Pismo uredništvu. *Cerkveni glasbenik* 25: 5.

Članke, ki so izšli v nadaljevanjih, ali vrsto sorodnih člankov navajamo v seznamu literature kot en zapis. Navajamo vse številke in strani, na katerih je objavljen.

- Mantuani, Josip. »Jakobus Gallus.« *Cerkveni glasbenik* 14 (1891): 49-53, 57-65.
- Mantuani, Josip. »Pasijonska procesija v Loki.« *Carniola: Izvestja muzejskega društva za Kranjsko* 7 (1916): 222-232; 8 (1917): 15-44.
- Mantuani, Josip. 1916-17. »Pasijonska procesija v Loki.« *Carniola: Izvestja muzejskega društva za Kranjsko* 7: 222-232; 8: 15-44.

Če je članek v nadaljevanjih izšel v publikaciji, v kateri strani letnika niso tekoče oštevilčene, navajamo tudi številke zvezkov, ločene z vejicami.

- Janez Jarh, »Društvo slovenskih organistov v Celju, njegov razvoj in borba za obstanek,« *Jugoslavenski muzičar* 4.6 (1926), 3.
- Jarh, Janez. »Društvo slovenskih organistov v Celju, njegov razvoj in borba za obstanek.« *Jugoslavenski muzičar* 4.2, 6, 7 (1926): 1-2; 3; 2-3.
- Jarh, Janez. 1926. »Društvo slovenskih organistov v Celju, njegov razvoj in borba za obstanek.« *Jugoslavenski muzičar* 4 (2, 6, 7): 1-2; 3; 2-3.

Celotno posebno številko navajamo po naslednjem zgledu:

- Tomaž Faganel, ur., »Posvet o konceptu nove zgodovine glasbe na Slovenskem,« posebna številka, *Bilten* (1997).
- Faganel, Tomaž, ur. »Posvet o konceptu nove zgodovine glasbe na Slovenskem.« Posebna številka, *Bilten* (1997).
- Faganel, Tomaž, ur. 1997. »Posvet o konceptu nove zgodovine glasbe na Slovenskem.« Posebna številka, *Bilten*.

Članek iz posebne številke navajamo po naslednjem zgledu:

- Katarina Bedina, »Pojem razvoja v zgodovini slovenske glasbe,« v »Posvet o konceptu nove zgodovine glasbe na Slovenskem,« ur. Tomaž Faganel, posebna številka, *Bilten* (1997), 5.
- Bedina, Katarina. »Pojem razvoja v zgodovini slovenske glasbe.« V »Posvet o konceptu nove zgodovine glasbe na Slovenskem.« Ur. Tomaž Faganel. Posebna številka, *Bilten* (1997): 5-7.
- Bedina, Katarina. 1997. »Pojem razvoja v zgodovini slovenske glasbe.« V »Posvet o konceptu nove zgodovine glasbe na Slovenskem.« Ur. Tomaž Faganel. Posebna številka, *Bilten*: 5-7.

4.3. Druge nesamostojne publikacije

Članek v zborniku navajamo podobno kot članek v periodiki:

- Jurij Snoj, »Zgodovinsko glasboslovje o srednjeveškem glasbenem rokopisju na Slovenskem,« v *Srednjeveška glasba na Slovenskem in njene evropske vzporednice*, Zbornik referatov z mednarodnega simpozija, Ljubljana, junij 1997, ur. Jurij Snoj (Ljubljana: ZRC SAZU, 1998), 16.
- Snoj, Jurij. »Zgodovinsko glasboslovje o srednjeveškem glasbenem rokopisju na Slovenskem.« V *Srednjeveška glasba na Slovenskem in njene evropske vzporednice*. Zbornik referatov z mednarodnega simpozija, Ljubljana, junij 1997. Ur. Jurij Snoj. Ljubljana: ZRC SAZU, 1998. 15-28.

Snoj, Jurij. 1998. »Zgodovinsko glasboslovje o srednjeveškem glasbenem rokopisju na Slovenskem.« V *Srednjeveška glasba na Slovenskem in njene evropske vzporednice*, Zbornik referatov z mednarodnega simpozija, Ljubljana, junij 1997, ur. Jurij Snój, 15-28. Ljubljana: ZRC SAZU.

Podobno navajamo tudi delo v antologiji:

Anton F. Dev. »Kranjskih modric žalovanje čez tu predolgu goridržanje svojega Belina v laških duželah,« v *Cvetnik slovenskega umetnega pesništva do srede XIX. stoletja*, ur. Alfons Gspan in Anton Slodnjak (Ljubljana: Slovenska matica, 1978-79), 193.

Dev, Anton F. »Kranjskih modric žalovanje čez tu predolgu goridržanje svojega Belina v laških duželah.« V *Cvetnik slovenskega umetnega pesništva do srede XIX. stoletja*. Ur. Alfons Gspan in Anton Slodnjak. Ljubljana: Slovenska matica, 1978-79. 192-194.

Dev, Anton F. 1978-79. »Kranjskih modric žalovanje čez tu predolgu goridržanje svojega Belina v laških duželah.« V *Cvetnik slovenskega umetnega pesništva do srede XIX. stoletja*, ur. Alfons Gspan in Anton Slodnjak, 192-194. Ljubljana: Slovenska matica.

Podpisan članek v abecedno urejeni enciklopediji, leksikonu ipd.:

Andrej Rijavec, »Jež, Jakob,« v *Enciklopedija Slovenije* (Ljubljana: Mladinska knjiga, 1990).

Rijavec, Andrej. »Jež, Jakob.« V *Enciklopedija Slovenije*. Ljubljana: Mladinska knjiga, 1990.

Rijavec, Andrej. 1990. »Jež, Jakob.« V *Enciklopedija Slovenije*. Ljubljana: Mladinska knjiga.

Nepodpisan članek v abecedno urejeni enciklopediji, leksikonu ipd. se običajno navaja le v opombah in se ga opušča v seznamu literature. Tam se lahko navede referenčno delo (enciklopedijo, leksikon, slovar ipd.) v celoti. Posamezna navedba je sestavljena iz skrajšanega opisa referenčnega dela, ki mora vsebovati pojasnilo o uporabljeni izdaji, in imena gesla, ki ga uvaja kratica p. g. (pod geslom):

Leksikon jugoslavenske muzike, 1. izd., p.g. »Krek, Gojmir (Gregor).«

Pismo objavljeno v tiskani publikaciji - npr. izbranih pismih nekega avtorja ipd. – navajamo:

Karel Ančerl Slavku Ostercu, Praga, 14. oktober 1935, v *Fragment glasbene moderne*, ur. Dragotin Cvetko, Viri za zgodovino Slovencev, 11 (Ljubljana: SAZU, 1988), 151.

Karel Ančerl Slavku Ostercu, Praga, 14. oktober 1935. V *Fragment glasbene moderne*. Ur. Dragotin Cvetko. Viri za zgodovino Slovencev, 11. Ljubljana: SAZU, 1988. 151.

Cvetko, Dragotin, ur. 1988. *Fragment glasbene moderne*. Viri za zgodovino Slovencev, 11. Ljubljana: SAZU.

Včasih je vir informacije tudi pogovor (intervju). Objavljen pogovor navajamo podobno kot poglavje v knjigi ali članek v reviji. Pri oblikovanju zapisa najprej navedemo ime sogovornika. Ime osebe, ki je pogovor vodila, pa vključimo v podatke o objavi (tiskani, radijski oz. televizijski).

Primož Ramovš, »V Osterčevem krogu,« v *Biti skladatelj*, pogovori z Borutom Loparnikom (Ljubljana: Slovenska matica, 1984), 33.

Ramovš, Primož. »V Osterčevem krogu.« V *Biti skladatelj*. Pogovori z Borutom Loparnikom. Ljubljana: Slovenska matica, 1984. 32-58.

Ramovš, Primož. 1984. »V Osterčevem krogu.« V *Biti skladatelj*. Pogovori z Borutom Loparnikom, 32-58. Ljubljana: Slovenska matica.

4.4. Besedilno gradivo v drugih medijih in neobjavljeno besedilno gradivo

Neobjavljena univerzitetna dela navajamo podobno kot knjigo, s tem da naslova ne pišemo poševno (ali podčrtano), temveč ga postavimo v narekovaj in dopolnimo z ustrežno kratico (dis., mag., dipl., sem.) Namesto kraja in založbe navajamo naziv univerze.

Jurij Snój, »Fragmenti srednjeveških koralnih rokopisov s poznogotsko notacijo v Ljubljani« (dis., Univerza v Ljubljani, 1983), 59.

Snoj, Jurij. »Fragmenti srednjeveških koralnih rokopisov s poznogotsko notacijo v Ljubljani.« Dis., Univerza v Ljubljani, 1983.

Snoj, Jurij. 1983. »Fragmenti srednjeveških koralnih rokopisov s poznogotsko notacijo v Ljubljani.« Dis., Univerza v Ljubljani.

Včasih je potrebno kot vir informacij navesti tudi besedilne prispevke, ki so bili objavljeni v netiskanih medijih (radio, TV, internet, živo predavanje) ali posredovani občinstvu ob neki določeni priložnosti.

Pogovor navajamo podobno kot objavljene pogovore v tiskanem mediju:

Matjaž Barbo, Leon Stefaniya in Aleš Nagode, »Pogovor ob 40-letnici oddelka za muzikologijo,« ur. Gregor Pirš, RTV Slovenija, 23. april 2002.

Barbo, Matjaž, Leon Stefaniya in Aleš Nagode. »Pogovor ob 40-letnici oddelka za muzikologijo.« Ur. Gregor Pirš. RTV Slovenija, 23. april 2002.

Barbo, Matjaž, Leon Stefaniya in Aleš Nagode. 2002. »Pogovor ob 40-letnici oddelka za muzikologijo.« Ur. Gregor Pirš. RTV Slovenija, 23. april.

Pogovori, ki jih je opravil avtor sam, se navajajo samo v opombah in se v seznamu literature opuščajo. Navaja se po naslednjem zgledu:

Lojze Lebič, osebni pogovor z avtorjem, 23. oktober 2003.

Ivo Petrić, telefonski pogovor z avtorjem, 12. junij 2003.

Neobjavljeno predavanje, govor ali nagovor opišemo po naslednjem zgledu.

Leon Stefaniya, »Glasbena matica: zadnja leta?« predavanje na Strokovni posvet ob 130-letnici ustanovitve Glasbene matice v Ljubljani, KIC Križanke, Ljubljana. 14. november 2002.

Stefaniya, Leon. 2002. »Glasbena matica: zadnja leta?« predavanje na Strokovni posvet ob 130-letnici ustanovitve Glasbene matice v Ljubljani, KIC Križanke, Ljubljana. 14. november.

Pri navajanju medmrežnih (internetnih) virov moramo navesti predvsem točen naslov in datum uporabe strani. Celotno medmrežno stran, projekt ali podatkovno zbirko opišemo,

Grove Music Online, ur. L. Macy, dostop 5. nov. 2003, <http://www.grovemusic.com>.

Grove Music Online. Ur. L. Macy. Dostop 5. nov. 2003, <http://www.grovemusic.com>.

Grove Music Online. 2003. Ur. L. Macy. Dostop 5. nov., <http://www.grovemusic.com>.

članek ali dokument v medmrežnem viru,

Niall O'Loughlin, »Jež, Jakob,« *Grove Music Online*, ur. L. Macy, dostop 5. nov. 2003, <http://www.grovemusic.com>.

O'Loughlin, Niall. »Jež, Jakob.« V *Grove Music Online*. Ur. L. Macy. Dostop 5. nov. 2003, <http://www.grovemusic.com>.

O'Loughlin, Niall. 2003. »Jež, Jakob.« V *Grove Music Online*. Ur. L. Macy. Dostop 5. nov., <http://www.grovemusic.com>.

medmrežno knjigo,

Mary K. Duggan, *Italian Music Incunabula* (Berkeley: University of California Press, 1991) dostop 5. nov. 2003, <http://ark.cdlib.org/ark:/13030/ft409nb31c/>.

Duggan, Mary K. *Italian Music Incunabula*. Berkeley: University of California Press, 1991. Dostop 5. nov. 2003, <http://ark.cdlib.org/ark:/13030/ft409nb31c/>.

Duggan, Mary K. 1991. *Italian Music Incunabula*. Berkeley: University of California Press. Dostop 5. nov. 2003, <http://ark.cdlib.org/ark:/13030/ft409nb31c/>.

članek v medmrežni periodiki,

Jurij Snój, »Glasbeno delo in njegove interpretacije,« *Muzikološki zbornik* 38 (2002), dostop 5. nov. 2003, URN:NBN:SI:DOC-Z18RQT6Q.

Snoj, Jurij. »Glasbeno delo in njegove interpretacije.« *Muzikološki zbornik* 38 (2002). Dostop 5. nov. 2003, URN:NBN:SI:DOC-Z18RQT6Q.

Snoj, Jurij. 2002. »Glasbeno delo in njegove interpretacije.« *Muzikološki zbornik* 38 (2002). Dostop 5. nov. 2003, URN:NBN:SI:DOC-Z18RQT6Q.

Nekateri ponudniki internetnih virov zahtevajo od uporabnikov navajanje njihovega vira po točno določenem vzorcu. V takih primerih navedemo vir tako, kot to zahteva ponudnik.

DVD-ROM, CD-ROM, disketo ali trak

Music manuscripts after 1600: thematic catalogue. CD-ROM. 4. izd. RISM, Ser. A, 2. München: K. G. Saur, 1997.

4.5. Glasbeno gradivo

4.5.1. Rokopisno notno gradivo

Samostojna glasbena dela v rokopisu navajamo po naslednjem vzorcu:

Avtor. »Naslov.« Vrsta zapisa. Kratica ali ime ustanove, oddelek ali zbirka, signatura in/ali ime fonda, številka tehnične enote, v kateri je gradivo (mapa, fascikel ipd.)

Ipavec, Benjamin. »Teharski plemiči.« Part. NUK Ljubljana, Glasbena zbirka, Benjamin Ipavec.

Posamezne skladbe v rokopisnih zbirkah navajamo po naslednjem zgledu:

»Peregrin tukaj pozhiva.« Bericht aller gnaden [...]. Nadškofijski arhiv Ljubljana, Ms. 587, str. 5.

4.5.2. Publicirano notno gradivo

4.5.2.1. Samostojne tiskane notne izdaje

Med samostojne tiskane notne izdaje štejemo tiste notne publikacije, kjer ta obsega le eno zaključeno glasbeno delo. To je lahko le ena skladba (npr. simfonija, opera, samospjev itd.) ali pa enotno zasnovan ciklus skladb (npr. Schubert: Winterreise). Tako notno izdajo navajamo podobno kot knjige. Pri tem glede posameznih elementov (pisanje imen, naslova, podatkov o uredniku, izdaji ipd.) smiselno uporabljamo tudi zgoraj navedena pravila.

Ludwig van Beethoven, *Simfonija št. 8 v F*, part. (Kassel: Bärenreiter, 1999).

Beethoven, Ludwig van. *Simfonija št. 8 v F*, op. 93. Part. Kassel: Bärenreiter, 1999.

Beethoven, Ludwig van. 1999. *Simfonija št. 8 v F*, op. 93. Part. Kassel: Bärenreiter.

Če notna izdaja le delno podaja podobo glasbenega dela - npr. klavirski izvleček ali particella - to označimo s pojasnilom za naslovom. Pri tem uporabljamo kratice: Particel. - particella; Kl. izv. - klavirski izvleček; Zb. part. – zborovska partitura ipd.

Wolfgang A. Mozart, *Don Giovanni*, kl. izv. (Kassel: Bärenreiter, 1999).

Mozart, Wolfgang A. *Don Giovanni*. Kl. izv. Kassel: Bärenreiter, 1999.

Mozart, Wolfgang A. 1999. *Don Giovanni*. Kl. izv. Kassel: Bärenreiter.

Osnovni zapis lahko dopolnimo z dodatnimi podatki če mislimo, da je to bralcu v pomoč pri identifikaciji izdaje.

Ludwig van Beethoven, *Simfonija št. 8 v F*, part., ur. Jonathan Del Mar (Kassel: Bärenreiter, 1999).

Beethoven, Ludwig van. *Simfonija št. 8 v F*, op. 93. Ur. Jonathan Del Mar. Kassel: Bärenreiter, 1999.

Beethoven, Ludwig van. 1999. *Simfonija št. 8 v F*, op. 93. Ur. Jonathan Del Mar. Kassel: Bärenreiter, 1999.

4.5.2.2. Nesamostojne tiskane notne publikacije

V to skupino prištevamo samostojne skladbe, ki so del neke večje zbirke istega ali več različnih avtorjev, ali pa so izšle v kakšni drugi tiskani publikaciji, npr. reviji. Take skladbe navajamo podobno kot besedilno delo v antologiji.

Benjamin Ipavic, »Prošnja«, *Pesmarica Glasbene matice*, 2. izd. (Ljubljana: Glasbena matica, 1922) 60-61.
Ipavic, Benjamin. »Prošnja«. *Pesmarica Glasbene matice*. 2. izd. Ljubljana: Glasbena matica, 1922. 60-61.

Ipavic, Benjamin. 1922. »Prošnja«. *Pesmarica Glasbene matice*. 2. izd., 60-61. Ljubljana: Glasbena matica.

Podobno lahko skladbe v glasbenih revijah opišemo kot članke.

Pavel Šivic, »Ciproš«, *Slovenska glasbena revija* 1 (1951): glasbena priloga 6-7.

Šivic, Pavel. »Ciproš.« *Slovenska glasbena revija* 1 (1951): glasbena priloga 6-7.

Šivic, Pavel. 1951. »Ciproš.« *Slovenska glasbena revija* 1: glasbena priloga 6-7.

4.5.3. Izvedbe glasbenih del

Objavljenih posnetkov ne navajamo vedno po istem zgledu. Osnovno vodilo za oblikovanje zapisa je, da lahko bralec hitro in enoznačno identificira uporabljano izvedbo in nosilec, na katerem je objavljena. Na težave naletimo zato, ker se pri uporabi plošč ter drugih nosilcev zvoka in slike srečujemo z različnimi koncepti njihove ureditve. Pri nosilcih, na katerih je le ena skladba enega skladatelja ali pa je na njem več njegovih skladb, ki so del večje celote, je opis preprost, saj le navedemo ime skladatelja, naslov skladbe (oz. ciklusa skladb), izvajalce in podatke o izdaji. Slednji obsegajo založbo (oz. znamko) in diskografsko številko.

Iacobus Gallus, *Moralia, Harmoniae morales*, izv. Singer Pur (ZRC SAZU, 2000).

Gallus, Iacobus. *Moralia, Harmoniae morales*. Izv. Singer Pur. ZRC SAZU, 2000.

Gallus, Iacobus. 2000. *Moralia, Harmoniae morales*. Izv. Singer Pur. ZRC SAZU.

V primerih, ko je na nosilcu le nekaj del enega avtorja (do ok. 3), oblikujemo naslov nosilca kar smiselno iz vsebine:

Ludwig van Beethoven, *Simfoniji št. 7 in 8*, izv. Claudio Abbado, Berliner Philharmoniker (Deutsche Grammophon, 423 364-2).

Beethoven, Ludwig van. *Simfoniji št. 7 in 8*. Izv. Claudio Abbado, Berliner Philharmoniker. Deutsche Grammophon, 423 364-2.

Beethoven, Ludwig van. 423 364-2. *Simfoniji št. 7 in 8*. Izv. Claudio Abbado, Berliner Philharmoniker. Deutsche Grammophon.

Če so na nosilcu skladbe dveh ali več avtorjev, ali več del enega avtorja, postavimo na prvo mesto ime vodilnega izvajalca (dirigenta, solista, ipd.) ter mu dodamo oznako »izv.« v oklepaju. Naslov nosilca lahko v tem primeru povzamemo po komercialnem naslovu nosilca, npr.

Luciano Pavarotti, izv., *Mamma* (Decca, 411 959-2).

Pavarotti, Luciano, izv. *Mamma*. Decca, 411 959-2.

Pavarotti, Luciano, izv. 411 959-2. *Mamma*. Decca.

če pa ga ta nima, ga sami oblikujemo iz vsebine.

Rosa Ponselle, izv., *Verdi, Bellini, Meyerbeer, Ponchielli: Arije* (RCA, GD87810).

Ponselle, Rosa, izv. *Verdi, Bellini, Meyerbeer, Ponchielli: Arije*. RCA, GD87810.

Ponselle, Rosa, izv. GD87810. *Verdi, Bellini, Meyerbeer, Ponchielli: Arije*. RCA.

Če ne uporabljamo CD plošče, moramo to označiti z ustrezno oznako pred navedbo podatkov o izdaji. Uporabljamo lahko standardizirane mednarodne kratice LP (gramofonska plošča), MC (kompaktna kaset), MD (mini disk), SACD (Super audio CD) ipd.

Leopold F. Schwerdt, *Grande serenade, Simfonija v Es-duru*, izv. Anton Nanut, Simfoniki RTV Ljubljana, LP (ZKP RTV Ljubljana, LD 0941).

Schwerdt, Leopold F. *Grande serenade, Simfonija v Es-duru*. Izv. Anton Nanut, Simfoniki RTV Ljubljana. LP. ZKP RTV Ljubljana, LD 0941.

Schwerdt, Leopold F. LD 0941. *Grande serenade, Simfonija v Es-duru*. Izv. Anton Nanut, Simfoniki RTV Ljubljana. LP. ZKP RTV Ljubljana.

Če navajamo le eno skladbo z nosilca, navedemo potrebne podatke o posameznem posnetku, dopolnimo pa jih s potrebnimi podatki o celotnem nosilcu:

Vincenzo Bellini, »Casta diva,« v *Verdi, Bellini, Meyerbeer, Ponchielli: Arije*, izv. Rosa Ponselle (RCA, GD87810).

Bellini, Vincenzo. »Casta diva.« V *Verdi, Bellini, Meyerbeer, Ponchielli: Arije*. Izv. Rosa Ponselle. RCA, GD87810.

Bellini, Vincenzo. GD87810. »Casta diva.« V *Verdi, Bellini, Meyerbeer, Ponchielli: Arije*. Izv. Rosa Ponselle. RCA.

Če dela na nosilcu zvoka izvajajo različni izvajalci, navajamo izvajalce tako pri posameznem posnetku, kot tudi za nosilec v celoti.

César Franck, »Les Djinns,« izv. F. Maxian, J. Fournet, Češki filharmonični orkester, v *César Franck: Skladbe za orkester*, izv. J. Barbirolli, J. Fournet, F. Maxian, Češki filharmonični orkester. (Suprafon, 11 0613-2011).

Franck, César. »Les Djinns.« Izv. F. Maxian, J. Fournet, Češki filharmonični orkester. V *César Franck: Skladbe za orkester*. Izv. J. Barbirolli, J. Fournet, F. Maxian, Češki filharmonični orkester. Suprafon, 11 0613-2011.

Franck, César. 11 0613-2011. »Les Djinns.« Izv. F. Maxian, J. Fournet, Češki filharmonični orkester. V *César Franck: Skladbe za orkester*. Izv. J. Barbirolli, J. Fournet, F. Maxian, Češki filharmonični orkester. Suprafon, 11 0613-2011.

Na enak način opišemo tudi nosilce slike, kot so VHS kasete, DVD plošče, Blue-Ray plošče ipd. Za označevanje nosilca uporabljamo podobno kot zgoraj tudi tu standardne kratice (VHS, DVD, BD), pri manj razširjenih formatih pa lahko vrsto nosilca tudi opišemo (Video disk, Video CD).

Spletne vire zvočnih in slikovnih posnetkov opišemo podobno kot druge spletne vire. Vsem zgoraj opisanim elementom dodamo še podatke o datumu dostopa in spletni naslov (URL).

Ruggiero Leoncavallo, *Cavalleria rusticana*, izv. J. Levine, P. Domingo, R. Scotto idr. (RCA Records, 884977314182), dostop 20.1.2014,

<http://naul.naxosmusiclibrary.com/catalogue/item.asp?cid=884977314182>.

Leoncavallo, Ruggiero. *Cavalleria rusticana*. Izv. J. Levine, P. Domingo, R. Scotto idr. RCA Records, 884977314182. Dostop 20.1.2014,

<http://naul.naxosmusiclibrary.com/catalogue/item.asp?cid=884977314182>.

Leoncavallo, Ruggiero. 884977314182. *Cavalleria rusticana*. Izv. J. Levine, P. Domingo, R. Scotto idr. RCA Records. Dostop 20.1.2014,

<http://naul.naxosmusiclibrary.com/catalogue/item.asp?cid=884977314182>.

ali

“Martha Argerich at the Chopin International Competition,” [b.l.], slikovni posnetek, dostop 21.5.2009, YouTube, <http://www.youtube.com/watch?v=a0nInkOn0zQ>

“Martha Argerich at the Chopin International Competition.” [b.l.]. Slikovni posnetek. Dostop 21.5.2009, YouTube, <http://www.youtube.com/watch?v=a0nInkOn0zQ>

“Martha Argerich at the Chopin International Competition.” [b.l.]. Slikovni posnetek. Dostop 21.5.2009. YouTube, <http://www.youtube.com/watch?v=a0nInkOn0zQ>

Pri navajanju žive izvedbe moramo navesti podatke, ki omogočajo natančno identifikacijo morebitne izvedbe oz. postavitve opernega dela.

Johann Strauss ml, *Netopir*, rež. Karel Jerič, dir. Marko Gašperšič, izv. Jože Vidic, Urška Žižek, Zoran Potočan, Mirjam Kalin idr., Opera SNG Ljubljana, Ljubljana, 23. okt. 2003.

Strauss, Johann ml. *Netopir*. Rež. Karel Jerič, dir. Marko Gašperšič, izv. Jože Vidic, Urška Žižek, Zoran Potočan, Mirjam Kalin idr., Opera SNG Ljubljana. Ljubljana, 23. okt. 2003.

Strauss, Johann ml. 2003. *Netopir*. Rež. Karel Jerič, dir. Marko Gašperšič, izv. Jože Vidic, Urška Žižek, Zoran Potočan, Mirjam Kalin idr., Opera SNG Ljubljana. Ljubljana, 23. okt. 2003.

5. Grafično oblikovanje besedila

5.1. Platnice in vezava

Vsako univerzitetno delo, ki se oddaja v tikani obliki, mora biti vezano.

1. **Seminarska dela** so lahko speta le s preprosto sponko za papir. Razkošnejše vezave (plastični ovoji, spirala, broširanje ipd.) pri izdelku te vrste niso potrebne in mentorju včasih celo otežujejo popraviljanje tipkopisa. Seminarska dela se lahko v dogovoru s predavateljem oddajajo tudi v elektronski obliki.

2. **Magistrsko delo.** Študent mora oddati vsaj en izvod magistrskega dela, ki je vezan v trdo vezavo.

Prednje platnice magistrskega ali doktorskega dela vsebujejo iste sestavine kot naslovna stran, razen navedbe mentorja, morebitnega somentorja in študijske smeri. Barva platnic in črk na njih je poljubna, vendar naj bodo črke dobro vidne (*Priloga 3*).

Hrbet magistrskega dela naj, če je dovolj prostora, vsebuje:

[IME IN PRIIMEK] (presledek 20 mm) MAGISTRSKO DELO

Besedilo naj teče od zgoraj navzdol, tako da je berljivo, če je knjiga položena na mizo z naslovno stranjo navzgor. Celoten sklop naj bo od spodnjega roba oddaljen 30 mm, vse naj bo pisano z verzalkami (velikimi črkami), velikost pisave največ 14pt.

Ostali izvodi so lahko v mehki vezavi (spirala, broširano). Študent odda poleg vezanih izvodov magistrskega dela tudi celoten tekst in priloge na podatkovnem nosilcu v .doc ali .rtf in .pdf formatu. Nosilec naj bo opremljen z imenom in priimkom avtorja ter naslovom magistrskega dela, študent pa naj priloži tudi izjavo, da se strinja z objavo na spletnih straneh fakultete.

3. Doktorsko delo.

Študent mora najprej oddati štiri s spiralo vezane izvode doktorskega dela.

Po sprejemu doktorske disertacije na Senatu FF, mora oddati še pet trdo vezanih izvodov. Prednje platnice doktorskega dela vsebujejo iste sestavine kot naslovna stran, razen navedbe mentorja, morebitnega somentorja in študijske smeri. Barva platnic in črk na njih je poljubna, vendar naj bodo črke dobro vidne (*Priloga 3*).

Hrbet magistrskega dela naj, če je dovolj prostora, vsebuje:

[IME IN PRIIMEK] (presledek 20 mm) DOKTORSKO DELO

Besedilo naj teče od zgoraj navzdol, tako da je berljivo, če je knjiga položena na mizo z naslovno stranjo navzgor. Celoten sklop naj bo od spodnjega roba oddaljen 30 mm, vse naj bo pisano z verzalkami (velikimi črkami), velikost črk največ 14pt.

Skupaj z vezanimi izvodi odda študent tudi elektronsko verzijo v .doc ali .rtf in .pdf formatu. Nosilec naj bo opremljen z imenom in priimkom avtorja ter naslovom magistrskega dela, študent pa naj priloži tudi izjavo, da se strinja z objavo na spletnih straneh fakultete.

5.2. Oblikovanje besedila

Besedilo univerzitetnih nalog oblikujemo po standardnem formatu. Uporabljamo papir formata A4, ki naj bo bel (najbolje 70 g/m² ali 80 g/m²), potiskan dvostransko. Na strani naj bo ok. 35 vrstic s po ok. 80 znaki. Zaradi dvotranskega tiska in zahtev vezave, moramo nastaviti robove za desno in levo stran posebej. Za oblikovanje uporabimo naslednje vrednosti:

Robovi:	zgornji rob 2,5 cm levi rob: liha oz. desna stran 4 cm; soda oz. leva stran 2 cm desni rob: liha oz. desna stran 2 cm; soda oz. leva stran 4 cm spodnji rob 2,5 cm
Pisava:	Times New Roman, velikosti 12pt
Razmak med vrsticami:	1,5
Poravnava:	obojestranska

Strani moramo oštevilčiti z arabskimi številkami. Oznaka strani naj bo dobro vidna. Lahko jo pišemo v desnem zgornjem kotu na desni oz. levem zgornjem kotu na levi strani (ok. dva centimetra od zgornjega roba lista in poravnana z desnim oz. levim robom besedila) ali pod besedilom na sredini strani. Pri številčenju štejemo vse strani, vključno z naslovnim listom, a brez platnic. Na naslovnem listu strani ne pišemo. (Številčenje se začne torej na drugi strani, s številko 2).

Naslove poglavij moramo grafično ločiti od ostalega besedila s poudarjanjem pisave (velikost, krepka pisava) in razmakom ene do dveh vrstic. Naslovi naj bodo poravnani z njegovim levim robom. Pri pisanju večvrstičnih naslovov uporabljamo enojni razmak med vrsticami. Če je besedilo razčlenjeno v več hierarhično nad- in podrejenih enot, moramo njihove naslove tudi grafično ustrezno razlikovati z različnimi stopnjami poudarjenosti pisave.

Nova poglavja prvega reda naj se vedno začno na vrhu lihe (desne) strani.

Odstavke v besedilu lahko nakazujemo na dva načina. Pri t. i. klasičnem načinu nakazujemo začetek novega odstavka z umikom prve vrstice na desno (za ok. 1 cm). Za odstavkom zato ne puščamo prazne vrstice. Pri t. i. modernem načinu je prva vrstica novega odstavka poravnana z levim robom, nov odstavek pa nakažemo z izpuščeno vrstico za odstavkom.

Za poudarjanje posameznih besed, ali krajših odsekov v besedilu lahko uporabljamo več načinov oblikovanja pisave:

VELIKE ČRKE	(KRATICE, NASLOVI)
krepka pisava	(naslovi in podnaslovi decimalne strukture)
<i>kurzivna pisava ali ležeči tisk</i>	<i>(naslovi omenjenih del, citati, ipd.)</i>
razprta pisava	(redko, danes ni več pogosta)
VELIKE MALE ČRKE	(NAVEDBE REFERENC V BESEDILU)

5. Seznam priporočene literature

Splošna dela o znanstvenem pisanju:

Bajt, Drago. *Pišem, torej sem: Priročnik za pisanje*. Maribor: Založba Obzorja, 1994.

The Chicago Manual of Style: The Essential Guide for Writers, Editors, and Publishers. 16. izd. Chicago UP, 2010.

Gibaldi, Joseph. *MLA Handbook for Writers of Research Papers*. 5. izd. New York: Modern Language Association, 1999.

Hladnik, Miran. *Praktični spisovnik ali šola strokovnega ubesedovanja*. 6. izd. Ljubljana: Filozofska fakulteta, 2002. (<http://lit.ijs.si/spisovn.html>)

Ivanko, Štefan. *Raziskovanje in pisanje del: Metodologija in tehnologija raziskovanja ter pisanja strokovnih in znanstvenih del*. Ljubljana: cubus image, 2007.

Južnič, Stane. *Diplomska naloga: napotki za izdelavo*. Alma mater. Ljubljana: Amalietti, 1992.

Uvodi v znanstveno pisanje na področju muzikologije:

Eisenlohr, Henning. *Einblick in das Studium der Musikwissenschaft*. München: OPS-Verlag, 2000.

Küster, Konrad. *Studium: Musikwissenschaft*. München: Wilhelm Fink, 1996.

Schwindt-Gross, Nicole. *Musikwissenschaftliches Arbeiten*. Bärenreiter Studienbücher Musik 1. Kassel: Bärenreiter, 1992.

Priloga 1: Notranja naslovna stran univerzitetnega dela

UNIVERZA V LJUBLJANI
FILOZOFSKA FAKULTETA
ODDELEK ZA MUZIKOLOGIJO

[IME IN PRIIMEK AVTORJA, vel. črk 14]

[Naslov dela, vel. črk 18]

[Podnaslov dela, vel. črk 12]

[Seminarsko, diplomsko, magistrsko, doktorsko] delo

Mentor: [ime mentorja]
Somentor: [ime somentorja]

Študijski program:
[Ime programa]
[Številka letnika]. letnik

Ljubljana, [leto zagovora]

Priloga 2: Izjava o avtorstvu

Izjava o avtorstvu

Izjavljam, da je [tip dela] delo v celoti moje avtorsko delo ter da so uporabljeni viri in literatura navedeni v skladu s strokovnimi standardi in veljavno zakonodajo.

Ljubljana, [datum]

[Ime in priimek avtorja]

[lastnoročni podpis]

Priloga 3: Naslovna stran univerzitetnega dela (prednje platnice)

UNIVERZA V LJUBLJANI
FILOZOFSKA FAKULTETA
ODDELEK ZA MUZIKOLOGIJO

[IME IN PRIIMEK AVTORJA, vel. črk 14]

[Naslov dela, vel. črk 18]

[Podnaslov dela, vel. črk 12]

[Seminarsko, diplomsko, magistrsko, doktorsko] delo

Ljubljana, [leto zagovora]

